

Les seves sortides, de sempre, han estat un lliga-barreig entre la improvisació i la programació. Sempre ha fet ús del transport públic —tren i cotxes de línia— o quan la combinació no ha estat possible, ha llogat un taxi.

Les excursions les ha programades talment com si estigués preparant un guió cinematogràfic on tot ha d'estar previst des de començament a final.

Quan surt a la muntanya sempre ha seguit la norma de deixar les presses ben endreçades en un calaix a casa seva. Manifesta sempre que vingui al cas, que la muntanya no és per anar-hi a córrer. Que s'hi ha d'anar relaxat i gaudir especialment dels sentits de la vista i l'olfacte. Fruir del paisatge, tot servant a la retina els diferents colors de la vegetació segons les estacions —els verds de la primavera; els ocres de la tardor— així com els meravellosos canvis de llum segons l'hora, en especial les postes de sol des del Pla de la Calma, o el naixement del dia des de llocs elevats com pugui ser Ulldeter, per exemple, i literalment assaborir els olors dels arbres, plantes i flors... respirar l'aire pur...

Els qui més l'han acompanyat diuen que a les muntanyes les saluda. Les saluda, tot dient el seu nom, com si tot plegat formés part d'un ritus religiós que d'aquella manera únicament professa en Jaume Riera.

La seva esposa, la Lola, diu d'en Jaume «que a la muntanya està absent». I afegeix «que més d'una vegada, quan hem sortit junts, jo m'he quedat a esperar-lo i ell tot sol ha fet l'ascensió al pic de la muntanya on érem i quan ha tornat arriba radiant, transformat. I em fa pensar en Moisès portant les taules de la Llei de Déu...».